

The Infamous Duchess

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Sophie Barnes

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
un imprint al HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Enigmatica ducesă

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, SOPHIE

Enigmatica ducesă / Sophie Barnes

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4544-9

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SOPHIE BARNES

Enigmatica ducesă

Traducere din limba engleză
Larisa Din

Capitolul 1

*Spitalul St. Agatha
Londra, 1820*

Viola Cartwright, ducesa de Tremaine, aruncă o privire spre bucata de hârtie pe care o ținea între degete. De când citise cuvintele acelea, inima i-o luase la goană, lăsându-i un gol dureros în piept. Inspiră și expiră adânc, în încercarea de a-și calma nervii întinși și nodul din stomac. În zadar. Chiar dacă știa că, odată și-odată avea să vină și momentul acela, nu era pregătită pentru vestea întoarcerii fiului ei vitreg.

Sperând în zadar că avea să descopere un mesaj diferit din nou scrisoarea, își aranjă ochelarii la ochi și își coborî din nou privirea spre scrisul acela îndrăzneț.

Findlay,

Îți scriu să te anunț că a venit timpul să mă întorc acasă. Corabia mea urmează să părăsească portul New York la data de 15 martie, urmând să sosescă în Portsmouth în cel mult treizeci de zile. Sper că pot conta pe tine să mă întâmpini la întoarcere.

*Robert Cartwright,
Duce de Tremaine*

Nici o clipă majordomul loial nu era rugat să o informeze pe Viola despre sosirea lui. Nu făcuse nici o mențiune la adresa ei.

Lăsând scrisoarea pe birou, Viola ridică privirea spre Findlay, care aștepta lângă ușa biroului.

– Mulțumesc că mi-ai arătat scrisoarea.

Cine știe ce ar fi făcut dacă nu ar fi avertizat-o din timp. Findlay încuviință.

– Am simțit că era de datoria mea să o fac.

Acesta se scuză, iar Viola încercă să se liniștească. Nu îi era cu nimic datoare lui Robert. Decizia de a se căsători cu tatăl lui fusese doar a ei. Robert nu avea nici un cuvânt în această chestiune. Mai ales dat fiind faptul că alese să se însoare cu fata contelui de Clarendon chiar înainte de a pleca spre plantația de cafea a tatălui său din Indiile de Vest. Nu se mai întorsese de atunci și le scrisese o singură dată pentru a-l informa pe tatăl său de moartea soției sale și de faptul că alese să vândă plantația. De atunci nu mai primiseră nici o veste din partea lui. Mai grav era că, după ce Viola îi trimise o scrisoare ca să-l anunțe pe Robert despre moartea tatălui său, scrisoarea ei fusese întoarsă. Petrecuse doi ani ca să-i dea de urmă undeva în India, o sarcină pe care putea, într-un final, să o declare încheiată cu succes.

Cu toate acestea, Viola simți un val de neliniște. Ea și Robert nu se despărțiseră în cei mai buni termeni și nu știa la ce să se aștepte din partea lui, odată ce avea să afle că se căsătorise cu tatăl lui.

Cineva bătu la ușă și o infirmieră păși în biroul Violei.

- Avem nevoie de dumneavastră în sala de operație. Florian este deja acolo, spuse ea făcând referire la unul dintre cei mai buni medici angajați de Viola la spitalul St. Agatha. Numele lui complet era Jonathan Florian Lowell, dar acesta prefera să se recomande după cel de-al doilea prenume, susținând că îi ajuta pe cei din jur să facă diferență între el și fratele său mai mare Henry. Situația nu se schimba nici după ce moștenise titlul unchiului său, devenind duce de Redding. Continuase să insiste ca toți colegii să îi spună Florian.

Viola treșări. Florian ar fi trebuit să fie în drum spre Paris, alături de soția lui, sora ducelui de Huntley, Juliette. Planificaseră totul astfel încât să se întoarcă odată ce Juliette avea să nască. Așadar, dacă Florian era încă aici, asta însemna că...

Sări în picioare într-o clipă și porni grăbită în urma infirmierei.

- Ce s-a întâmplat, Emily? o întrebă ea, traversând cu pas grăbit o serie de coridoare, coborând un șir lung de trepte.

- Este vorba despre un bărbat, la vreo treizeci de ani, a fost împușcat. Florian e cel care l-a adus aici.

- Știm despre cine ar putea fi vorba?

- Nu. Florian nu ne-a dat de înțeles că îl cunoaște.

Bineînțeles că nu, își spuse Viola. Ce motive ar fi avut să o facă? Principala lui grija era să dea indicații și să treacă imediat la treabă.

Trecuă prin ușile duble și porniră pe un alt corridor, după care intră în prima cameră pe dreapta.

- Vino să mă ajuți, spuse Florian de îndată ce o văzu.

Avea un aer încordat și profesionist, dar zări ceva în ochii care trădă ceva dincolo de atitudinea veșnic serioasă.

Viola se apropiе degrabă, în timp ce Florian continuă să vorbească:

- O să-ți administrez morfină pentru durere, îi zise Florian pacientului. Ar trebui să te adoarmă.

Zărind un vas cu apă caldă, Viola luă săpunul, își băgă mâinile în apă și începu să se spele. Florian avea o manie în privința curățeniei. Credea în teoria lui William Buchan cum că o igienă precară ducea la răspândirea bolilor și a infecțiilor. Credea, de asemenea, în cercetarea noilor evoluții în domeniul medical. Astfel, după ce un coleg neamț al său reușise în urmă cu câțiva ani să izoleze morfina din opiu și îi scrisese lui Florian să îi împărtășească efectele sale superioare asupra laudanumului, Florian începuse el însuși să investigheze acest nou medicament. Fusese atât de mulțumit de rezultate, încât devenise noul său narcotic preferat, cu toate că nu începuse încă să fie comercializat.

Emily îi înmână Violei un prosop și, odată ce se șterse pe mâini, Viola luă un alt vas cu mai multe instrumente chirurgicale cufundate în alcool.

- O să fie bine, îi mai spuse Florian pacientului său, iar vocea lui profundă o răscoli pe Viola. Nu vei muri azi. Ai auzit? Acum bea asta.

Viola apucă un bisturiu, o sondă, o pensă și un ac și aranjă instrumentele chirurgicale unele lângă altele pe o tavă argintie, după care îi înmână lui Florian o bucată de pânză tratată antiseptic. Pacientul deja fusese dezbrăcat de jachetă, de vestă și de lavalieră, care zăcea într-o grămăjoară pe podea.

- Mulțumesc, șopti Florian, după care începu să curete rana decolorată din umărul stâng al pacientului.

Bărbatul era palid, iar trupul tresări ușor sub atingerea lui Florian, până ce efectul morfinei îl făcu să alunecă treptat într-o stare de inconștiență.

Viola luă un burete și începu să șteargă excesul de sânge.

- Să înțeleg că îl cunoști, îi spuse Viola uitându-se la Florian care cercetă cu atenție rana cu degetul.

- Fixatorul, răspunse el, cu palma întinsă.

Respect pentru oameni și cărți

Viola luă instrumentul și i-l înmână, după care îl ajută să țină rana deschisă pentru un acces mai bun. Florian strecură fixatorul, încercând să găsească glonțul de plumb și alte materii străine sub pielea pacientului. Viola văzuse procedura aceea efectuată de nenumărate ori.

– E fratele meu, zise brusc Florian, ca răspuns la întrebarea ei. Încruntat, închise ochii, lăsându-se ghidat de simțul atingerii. L-am găsit! Nu a intrat prea adânc, slavă Domnului, dar s-ar putea să fie și material la mijloc. Dă-mi pensa.

Viola îi întinse instrumentul și curăță din nou rana. Nu fu deloc surprinsă să descopere că bărbatul întins pe masa de operație era Henry Lowell. Reputația lui de mare libertin îl preceda cu siguranță, astfel încât, chiar și o femeie atât de puțin socială ca ea auzise despre unele dintre fărădelegile lui, precum faptul că fusese acuzat de contele de Elmwood că avea o aventură cu soția lui.

– Verifică, te rog, că e de la cămașa lui, spuse Florian, după ce aruncă o bucătică de material plin de sânge într-un vas mic și gol.

Viola luă materialul, îl întinse pe masa din apropiere și încercă să potrivească bucata de țesătură cu golul din cămașă.

– Cred că mai lipsește puțin, îi zise ea lui Florian.

Acesta coborî din nou privirea și continuă să cerceteze mai adânc. Clipele se scurseră cu încetinitorul, până când Florian răsuflă ușurat și scoase la iveală o bucătică minusculă de material. I-a fost apoi destul de ușor să scoată glonțul de plumb, după care nu-i mai rămase altceva de făcut decât să curete pielea moartă din jurul rănii cu un bisturiu și să o coasă.

– Îmi pare rău că a fost împușcat, spuse Viola, nu pentru că ar fi avut prea multă milă pentru un libertin renunțat, ci pentru că era evident că Florian era încrăpat.

Pregăti un ac cu mătase cerată și i-l înmână de îndată ce el termină cu bisturiul. Florian pufni și începu să coasă rana.

– Este un frate minunat și îl iubesc enorm, dar uneori e un mare idiot. În situația de față, s-a gândit să își dea cu părerea despre ținuta unui filfizon.

Viola își strânse buzele, încercând să se abțină să nu zâmbească. Era, la urma urmei, o chestiune serioasă. Era destul de sigură că Florian nu ar fi apreciat să o vadă amuzată. Își drese glasul și începu să pregătească o compresă.

– Ce unguent vrei să folosim?

– Pe cel cu ceapă zdrobită și miere.

După ce împrăștie amestecul pe o bucată subțire de pânză, Viola o puse cu grija pe rană în timp ce Florian merse să se spele pe mâini. Puse apoi o bucată mai groasă și curată de material deasupra și o rugă pe Emily să o ajute să o lege cu un bandaj.

Abia după ce termină se opri să se uite la înfățișarea domnului Lowell. Până acum, fusese metodică în munca ei și detașată profesional. Totuși, acum că își încheie treaba, observă mărimea domnului Lowell și, mai mult decât atât, fizicul său impresionant.

Nu avea de-a face cu un bărbat normal, ci cu unul care făcea mișcare cu regularitate. Fără burtă, cu abdomenul plat și brațele musculoase, bine definite. La prima vedere, părea mai bine făcut decât Florian, dar acesta nu era singurul lucru care îi deosebea pe cei doi frați. În timp ce părul lui Florian vibra în mai multe nuanțe de cupru, Lowell avea părul negru ca abanosul. Acesta avea, de asemenea, bărbia mai ascuțită și buza de jos ceva mai plină. Viola se uită lung la el, întrebându-se într-o doară oare ce culoare aveau ochii lui, ascunși acum sub pleoapele împodobite cu gene groase și intunecate.

– Mă surprinde că nimeni nu a bănuit vreodată că suntem frați doar pe jumătate, șopti Florian, făcând-o pe Viola să tresără din cercetările ei tăcute.

– Oamenii cred adesea ceea ce li se spune, atât timp cât povestea e una convingătoare. În cazul tău, nu există nici un motiv pentru care lumea să credă că nu ești fiul lui Armswell.

Nici măcar frațele lui Florian nu știuse nimic până anul trecut când Florian îi mărturisise că nu aveau același tată. În timp ce prin venele domnului Lowell curgea sângele lui Armswell, Florian fusese conceput de Bartholomew, unul dintre cei mai cunoscuți mârșavi răuțători ai Angliei. Scandalul care se iscăse la aflarea vestii aproape că îi ruinase cariera lui Florian.

– Da, presupun că ai dreptate, spuse Florian, după care își trecu în treacăt mâna pe brațul fratelui său și zise: Ar trebui să-l ducem sus, ca să se facă curat în încăpere.

– Desigur. Viola se întoarse spre ușă, vrând să cheme câțiva infirmieri să o ajute, după care se opri și aruncă o privire spre Florian. Dar cum se face că ești aici și nu în drum spre Paris cu Juliette?

Florian ridică din umeri.

— Henry a venit să mă vadă aseară, mi-a povestit despre duel și m-a întrebat dacă aș putea să-mi amân călătoria, zise el, îndreptându-și privirea spre fratele său. Mă bucur că am făcut-o.

— Desigur. A fost cea mai bună decizie. Când citi expresia neliniștită de pe chipul lui, continuă: O să fie bine acum și avem un personal bine pregătit care să-l ajute cu recuperarea. Așa că dacă vrei să iezi următorul vas spre Paris, nu văd de ce nu ai face-o. Tu și Juliette meritați să aveți parte de o aventură. N-o să mai aveți timp de nimic după nașterea copilului.

Florian tresări, își dădu jos șorțul chirurgical, îl aruncă în coșul cu rufe de spălat și își trase mâncile.

— Nu e timp de așa ceva. Am o muncă solicitantă, Viola, de aceea nu am reușit să plecăm mai devreme.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă în călătorie cu Juliette cât încă mai poți și lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de frațele tău.

— Îți asumi prea multe sarcini, Viola. Ba ești la spital, ba te ocupi de inaugurarea centrului de relaxare și acum asta... Ar fi trebuit să rămân aici.

— Am mai discutat despre asta, Florian. Administrarea spitalului îmi vine atât de natural, iar treaba la centrul de relaxare decurge perfect.

Gândit astfel încât să le ofere celor bogăți o experiență tip stațiune balneoclimatică fără să fie nevoiți să meargă până în Bath, centrul urma să aducă spitalului fonduri suplimentare. Căci, cu toate că St. Agatha continua să funcționeze fără probleme datorită donațiilor, situația nu mai putea continua astfel pentru mult timp. Datorită îngrijirilor gratuite pe care le oferea celor sărmani, popularitatea spitalului continua să crească, ceea ce însemna că în curând aveau să fie nevoiți să se extindă. Pentru ca acest lucru să fie posibil, Viola trebuia să asigure un venit constant, iar planul ei era să se folosească de profiturile centrului.

— Ultima dată când am verificat, artiștii erau pe cale să înceapă picturile murale și au trecut deja câteva zile de atunci. În plus, amândoi știm că am mai multe șanse decât tine să atrag multimea la marea inaugurare. Nu contează ce părere are lumea despre mine, Florian. Odată ce am să trimitem invitațiile, oamenii vor veni din simplul motiv că vor vrea să-si satisfacă curiozitatea. Vor vrea să o vadă cu ochii lor

pe femeia care a reușit să pună mâna pe un duce și să-i moștenească averea în clipa imediat următoare.

Din cauza scurtei sale căsnicii și a lipsei de interes de a interacționa cu o clasă socială de care nu simțea că aparține, preferase să nu atragă atenția asupra sa, astfel încât, după moartea soțului ei, se mutase într-o casă modestă, concentrându-și atenția asupra muncii sale, păstrând o înțelegere pe care mulți probabil că ar fi descris-o ca fiind perfect banală.

— În ceea ce-l privește pe frațele tău, adăugă ea, puțin probabil să se trezească din somn.

Florian ezită.

— Odată și-odată tot o să se trezească și va vrea să fie întreținut. Nu-i place să se plăcătorească.

— Cui îi place să se plăcătorească? Nu-i așa?

Florian o cercetă cu privirea lui veșnic pătrunzătoare. Dar Viola deja ajunsese să-l cunoască îndeajuns de bine ca să-și dea seama că analiza cu atenție opțiunile pe care i le întinsese pe masă.

— Slujitorii mei te pot ajuta cu marea inaugurare. Vei avea nevoie de cineva acolo care să-i întâmpine pe oaspeți și să le ofere de băut și ceva de mâncare.

— O să-mi dau întâlnire cu majordomul și cu bucătăreasa ta ca să punem totul la cale.

Florian ezită preț de o clipă, după care își luă jacheta din cuierul de pe perete și își trase haina pe el.

— Bine, fie. Sunt de acord să mă mai gândesc la varianta asta.

Mulțumită de decizia lui, Viola zâmbi, încercând să-și mascheze preocupările și ieși în hol. Pentru că, cu toate că Florian merita o pauză și ea îl împinsese de la spate, absența lui însemna că avea să fie nevoie să se ocupe de sosirea lui Robert pe cont propriu, ca să nu mai vorbim de frumosul și netrebnicul lui frate. Si adevarul era că nu avea nici cea mai mică idee cum avea să se descurce cu toate.

De îndată ce Henry Atticus Lowell se trezi, primul lucru pe care îl bagă de seamă fu mișcările atente ale persoanei din jurul său. Își îndoi degetele și simți bumbacul moale al cearșafului care îl acoperă. Ei bine, se pare că era încă în viață, datorită eforturilor miraculoase

ale fratelui său. Cât despre durere... deja se diminuase, ceea ce era o îmbunătățire clară.

Deschise ușor ochii doar cât să zărească lumina. O lumină orbitaloare, soarele se revârsa prin fereastra din apropiere, cu o strălucire neieritătoare. Strâmbă din nas și închise ochii la loc.

— Domnule Lowell? se auzi o voce feminină, delicată și liniștită, aproape ca o șopătă.

Henry mormăi ceva și o simți pe femeie apropiindu-se.

— Sper că nu te-am deranjat. O mâna delicată zăbovi o clipă pe fruntea lui. Nu pare să ai febră, o veste foarte bună.

Henry trase adânc aer în piept, își simți pieptul încordându-se, după care expiră treptat.

— Nu.

Încercă din nou să-și deschidă ochii, să o vadă pe infirmiera care venise să se îngrijească de el. Avea o voce atât de frumoasă și... Lumina nu mai era la fel de strălucitoare ca mai devreme. Strălucea în spatele femeiei, încurjând-o într-o aureolă de aur. Avea părul auriu, iar șuvitele de un blond-închis prindea soarele, aruncându-l înapoi. Chipul ei însă era perfectiunea întruchipată, doi ochi albaștri și două buze pline în cea mai intensă nuanță de trandafiriu pe care o văzuse vreodată.

Poate că, de fapt, chiar era mort.

Cu acest gând în minte, Henry închise ochii și se lăsa din nou în brațele somnului, sigur că tocmai zărise o bucătică de rai și unul dintre cei mai frumoși îngeri ai săi. Dar ideea de a părăsi starea pământească se risipi degrabă, după ce se trezi din nou și își găsi fratele la căptăiul lui. Camera era acum cufundată în întuneric, iar Henry își dădu repede seama că era spre sfârșitul zilei.

Dădu să vorbească, dar își simți gura uscată și acceptă recunoșător paharul de apă pe care Florian se grăbi să i-l ducă la buze.

— Mulțumesc, reuși el să spună după ce savură lichidul rece care îi alunecă pe gâtul uscat.

Florian se uită lung la el, cu o privire neînduplecătă.

— Preț de o clipă chiar mi-am făcut griji în privința ta.

Henry rânji și încercă să se miște, dar regretă imediat gestul după ce simți rana întepătoare. Tresări și luă un aer serios, încercând din răspunderi să se relaxeze.

— Asta e tot ce merit? O clipă de îngrijorare?

— Fii serios! Am suficientă încredere în abilitățile mele ca să știu când nu mai este nevoie de ceva mai mult. Aceea e clipa la care mă refeream. De clipă în care mi-am spus că n-o să fiu nevoie să îi anunț pe părinții noștri despre moartea ta, zise el, iar după un moment de pauză, adaugă: Ce naiba a fost în capul tău să iezi peste picior un puști îngâmfat căruia abia dacă i-au dat mustățile? Știi prea bine că cineva ca el sare la atac fără să se gândească înainte.

— Ai noroc că nu e aici ca să audă insultele la adresa lui, căci sunt sigur că te-ar provoca și pe tine la duel. Nu am făcut altceva decât să-i spun că jacheta lui portocalie era de-a dreptul înfiorătoare și că croitorul său ar trebui să-i dea sfaturi mai bune.

— Henry, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce? Nu ai prefera să-ți se spună că arăți ridicol, în loc să continu să umbli țanțoș ca și cum ai face parada modei?

— Ba sigur că da, dar nu a fost vorba de... Florian rămase tăcut și își odihni mâna pe brațul lui Henry. Mă bucur că ești bine și încă printre noi. Alternativa e de neconceput.

Henry schiță un zâmbet slab.

— Ai pierdut îmbarcarea din cauza mea.

Se simțea îngrozitor știind că stricase planurile fratelui său, dar îi fusese mai teamă decât lăsase de înțeles și își dorise să se poată bucura de expertiza medicală a fratelui său.

— Da. Așa e.

— Mă ierți?

— După tot ce ai făcut pentru mine? Cum aș putea să nu te iert? Recunoșător, Henry se prăbuși în pernă. Și totuși...

— N-am făcut prea multe.

Florian se uită lung la el.

— Nu. Bineînțeles că n-ai făcut prea multe. Doar m-ai ajutat să-i tin piept lui Bartholomew după ce ai descoperit că te-am mințit în privința lui timp de paisprezece ani.

— Să-mi spui că e tatăl tău nu era un lucru simplu.

— Așa e, nu a fost ușor. Dar asta nu schimbă faptul că poate eu sunt cel care ar trebui să-ți ceară iertare?

Henry ofță.

— Orice s-ar întâmpla, ești fratele meu. Mi-a fost ușor să te iert.

— Mulțumesc.

Florian se foi ușor, parcă tulburat de intimitatea conversației, așa că Henry hotărî să schimbe subiectul.

– A fost o infirmieră mai devreme aici, cel puțin cred că era vorba despre o infirmieră.

– Și? întrebă Florian, schițând un zâmbet.

– Nimic, mă gândeam doar că a primit sarcina să-mi poate de grija, ar fi frumos să știu cum o cheamă.

– Hmm... Florian nu se arăta convins de această explicație, așa că spuse: Henry, nu vreau să flirtezi cu personalul. Trebuie să te recupezezi, iar ei trebuie să-și facă treaba fără să...

– Pentru numele lui Dumnezeu. Vreau doar să-și știu numele. De ce o spui ca și cum aş avea intenții îndoioanelnice?

Florian oftă.

– Bine, fie. Spune-mi cum arăta, poate reușesc să-mi dau seama.

Mulțumit, Henry nu se putu abține să nu zâmbească. Mai ales când își aminti de femeia aceea pe care o văzuse.

– E frumoasă, cu păr auriu și cu ochii de un albastru superb.

– Ah. Cred că este vorba despre Emily.

Henry se încruntă. Fratele său i se păru aproape ușurat.

– Emily... Ce nume minunat. Mulțumesc, Florian. Promit să nu flirtez prea mult cu ea. Florian îi aruncă o privire spăsătă la care Henry nu se putu abține să nu izbucnească în râs, dar tresări imediat când fu brăzdat de durere. Ar trebui să pleci. Astăzi, capacitatea ta de a mă face să râd nu mă ajută cu recuperarea.

– Ești sigur că ești bine? întrebă Florian, ignorând comentariul. Poate că...

– Nu, răsunse Henry, pe un ton hotărât. Florian, luați următorul vas spre Franța. Bucură-te alături de Juliette de vacanța voastră la Paris. N-o să pătesc nimic până la întoarcerea ta.

Florian se uită lung la el și, în cele din urmă, încuviință.

– Foarte bine atunci. Ne vedem în vreo lună. Veni spre el, parcă schițând o îmbrățișare, dar se opri, făcu un pas în spate, după care îl luă de braț și îi strânse mâna. Ai grija de tine, frate. Și te rog mult, încercă să te ții departe de probleme.

Henry îi aruncă un surâs strengar.

– Bineînțeles, Florian. Poți conta pe mine să fac exact asta.

Florian oftă și își dădu ochii peste cap, după care ieși din cameră, lăsându-l pe Henry să se gândească la ce urma să-i spună lui Emily data viitoare când avea să o vadă.

Capitolul 2

Viola se privi în oglindă, își dădu părul după ureche, mulțumită de rezultat. Arăta prezentabil. Nu drăguț, nici pe deosebire, dar cine avea nevoie de frumusețe într-un loc unde curățenia, precizia și promptitudinea erau cheia?

Aruncă o ultimă privire în oglindă, după care își luă ochelarii și îi băgă în buzunarul de la fustă înainte de a ieși din birou. Trebuia să-și viziteze pacienții, iar după plecarea lui Florian din ziua precedentă și după ce îi promisese că avea să se îngrijească de fratele lui, trebuia să meargă în vizită la domnul Lowell. Emily îi spusese că dormise neîntrerupt de ieri după-amiază, ceea ce însemna că se bucurase de cel puțin șaisprezece ore bune de odihnă.

Când trecu pe lângă salonul împărțit de patru paciente, Viola păși în cameră și văzu că doamna Richardson era deja trează.

– Cum te simți în dimineața aceasta? o întrebă Viola pe femeia mai în vîrstă, care căzuse de pe scară și își rupsese piciorul cu două zile înainte.

Doamna Richardson dădu pătura la o parte și începu să miște din degetele de la picioare.

– Deja mă simt mult mai bine, răsunse ea, cu zâmbet pe buze, iar Viola văzu că bandajele înfășurate în jurul piciorului pentru a-i ține atetele în loc fuseseră pictate în culori strălucitoare.

– Cine este artistul? întrebă Viola în șoaptă, ca să nu le trezească pe celealte femei care încă dormeau.

– Chiar eu, răsunse doamna Richardson. Fiica mea a venit alătării să-mi aducă acuarele. Mi-a zis că a auzit cum că domnul Lowell, fiul lui viscontelui Armswell, a fost adus odată cu ea. E adevărat că a fost împușcat?

– Hmm... Știi că nu pot să discut starea altor pacienți, nu-i așa?